

Tanja de Jonge

DUBBEL VERMIST

Dit boek kan gekozen worden door de Kinderjury 2015 en
Jonge Jury 2015

Omslag: Sproud, Haarlem

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Tanja de Jonge, 2014

ISBN E-boek 9789025112790

ISBN papieren boek 9789025112745

NUR 284

INHOUD

7 juni 2002

I. Chris Peeters

- Een nieuw begin 14
- Het koektrommeltje 19
- Op zoek 24

23 september 2002

II. Esther van Lankhorst

- Het bezoek 42
- Chris en Laura 50
- Pizza 61
- Debora Peeters 66
- Einde van de zoektocht 73

22 maart 2005

III. Evelien de Reus

- Een prijswinnend terras 86
- De wind fluistert zacht jouw naam 93
- Laura Peeters 96

7 november 2007

IV. Mitchell Vroom

- Nacht 114
- de zolderkamer 121

Debby 127
Een warm maal 132

10 september 2013

V. Debora Peeters

De troef 148
De brief 151
Blijf zitten waar je zit 163
Thuis 167

7 juni 2002

‘Weet je zeker dat ze geen alarm hebben?’ Twee angstige jongensogen keken vanuit de struiken naar het meisje, dat zich tussen het groen onzichtbaar probeerde te maken.

‘Nee,’ antwoordde ze, ‘volgens mij niet.’ Ze droeg donkere kleding, haar blonde paardenstaart zat weggestopt onder haar zwarte capuchon. Ingespannen tuurde ze naar het grote huis. Een blauwe auto stond op de oprit, daar moest ze langs, naar de achtertuin. Als het meezat, viel ze niet op in het donker. Ze zou snel handelen en uitkijken dat ze geen geluid maakte. Ze moest er niet aan denken wat er zou gebeuren als ze betrapt werd. Als dat kind maar niet begon te krijsen in de donkere nacht, dacht ze ongerust.

Vlak voor hen op de stoep landde een merel. Het beest hipte naar het plantsoentje waar zij zaten en begon in de aarde te pikken. Het meisje schrok. Brak de ochtend al aan? Ze konden het daglicht niet gebruiken! Ze voelde een zenuwachtige kronkel in haar buik. Haar ogen speurden naar de lucht. Kilometers ver dreven de sterren tegen de zwarte hemel. Het was helder weer en akelig koud voor begin juni. Hoe lang wachtten ze nu al?

‘Volgens mij slapen ze wel,’ fluisterde ze. ‘Ik ga. Jij wacht hier. Als er gevaar is, klik je met de kikker.’ Ze wees naar het metalen speelgoedkikkertje in zijn hand. Hij keek bang naar haar op.

‘Als je het licht aan ziet gaan, ga je terug naar de bushalte en wacht je net zolang tot de bus komt,’ gebood ze. ‘Zorg dat ze je niet zien.’

‘Maar...’

‘Ik kom weer terug. Maak je maar geen zorgen. Het gaat wel goed. Ik sta zo weer buiten.’ Ze draaide zich om en begon te lopen. Toen bedacht ze zich en kwam teruglopen. ‘Niet klikken met dat ding als er niets is, hé!’

Hij schudde zijn hoofd.

'Anders schrik ik, hoor.'

Hij knikte.

Ze draaide zich om en stak de straat over. Haar gympen veerden op de klinkers. Aan de overkant dook ze een moment op haar hurken achter de auto en nam even de tijd om goed te kijken naar het dichtstbijzijnde raam. Aan de binnenkant van het glas hingen donkere gordijnen, ze waren open, daarachter was het donker. Niets bewoog. Even nog tuurde ze naar het plantsoen waar haar broertje tussen de struiken zat en stak bemoedigend haar duim omhoog. Van binnen voelde ze zich alsof ze kookte. Haar ademhaling kwam met stootjes stoom uit haar mond. Het zweet gleed langs haar rug. Ze slapen wel, dacht ze om zichzelf gerust te stellen. Hij sliep altijd heel vast. Van haar wist ze het niet. En het kind?

Toen ze overeind kwam, stootte ze per ongeluk haar knie. Ze verbeet de pijn. Gebukt liep ze onder het raam door naar het houten poortje. Er stond een beeld van een naakte vrouw met een schaal in haar hand naast de vijver. Het lichtte op in het maanlicht. Overdag sijpelde er water over de rand, wist ze. 's Nacht zetten ze het fonteintje uit om energie te besparen.

Haar blik gleed naar het raam van de keuken, dat op een kiertje stond. Zie je wel, dacht ze triomfantelijk. Ze had erop gerekend. Hij was altijd panisch voor het gebrek aan frisse lucht en zette 's nachts het liefst de ramen open, zelfs in de winter als het vroom.

Heel voorzichtig zette ze twee stappen op het smalle grindpaadje, toen stond ze bij het keukenraam. Met ingehouden adem bleef ze staan luisteren of er ergens reactie kwam op het geknars van haar voeten. In de stille tuin bewoog niets. Het was volkomen windstil. Ze ademde uit. Ze bekeek hoe het raam werkte en daarna duwde ze het binnen drie seconden open. Muisstil zette ze zich af op de vensterbank, klauterde op de rand en kon nog net voorkomen dat er een wijnglas omviel, toen ze op het aanrecht kroop. Een stoot adrenaline schoot door haar lijf.

Had ze zich bijna nu al verraden door dat stomme glas! Ze moest voorzichtiger zijn!

Haar voeten maakten een zacht plofgeluid toen ze de vloer raakten. Opnieuw schrok ze. Ze mocht geen geluid maken! Er was in elk geval geen alarm, besepte ze, anders was nu de hel al losgebroken.

Toen ze een moment bleef stilstaan om te wennen aan het donker, ontwaarde ze een ronde tafel met stoelen in het midden van de keuken. Daar kon een gezin samen eten. Onwillekeurig dacht ze aan haar moeder. Bij haar thuis waren ze een gezin geweest. Een echte, hechte familie. Maar nu? Papa keek niet naar hen om, ook niet als hij beloofd had, dat hij hen zou komen halen. Hij kon niet voor kinderen zorgen, dat was duidelijk. En wie niet voor kinderen zorgde, had er ook geen recht op. Je kon erop wachten tot het weer fout ging. Maar ze wachtte niet meer.

Op haar tenen sloop ze door de keuken naar de hal. Ze ging zonder twijfelen op haar doel af, zoals ze zich had voorgenomen. Rechts van haar was een deur, recht voor haar een houten trap naar boven. Buiten hoorde ze vroege vogels fluiten en in het huis kraakte er iets, maar het waren geen verontrustende geluiden. Geen mensen die wakker werden.

Voorzichtig zette ze een voet op de eerste tree. Dat ging goed. De tweede en de derde maakten ook geen geluid. Ze probeerde haar ademhaling rustig te krijgen. Langzaam liep ze naar boven. Elke stap zette ze behoedzaam neer. Het ging prima, dacht ze. Beter dan verwacht. Toch bleven de zenuwen door haar lijf gieren.

Boven aan de trap twijfelde ze even. Ze wist dat de kinderkamer aan de voorkant van het huis zat, maar waar was de voorkant van hieruit gezien? Links of rechts? Koortsachtig probeerde ze zich te oriënteren. De keuken zat aan de achterkant, de trap ging met een bocht naar rechts, dus moest de achterkant rechts zijn. Ze sloeg linksaf.

Tergend langzaam duwde ze even later een deurklink omlaag. Er ont-

stond een kier, waardoor ze voorzichtig naar binnen keek. Haar ogen waren nu goed gewend aan het donker, maar ze zag niet meer dan een paar zwarte contouren. Een commode, gokte ze. En aan de muurkant het ledikantje. Snel glipte ze naar binnen en sloot de deur achter zich. Een zacht murmelgeluid kwam uit het bedje, waardoor ze meteen wist dat het kindje er lag. Ze boog zich over het hoofdeinde en keek. Een grote baby lag met beide armpjes langs het hoofd te slapen naast een kleine knuffelpoes. Ze droeg een dikke slaapzak met beren erop. Mooi, dacht de indringster, dan heeft ze het straks niet koud. Ze trok een la open van de commode en begon een paar luiers in haar rugzakje te proppen. In het kastje eronder vond ze kinderkleertjes. Ze nam genoeg mee voor de eerste dagen, maar teveel bagage maakte haar minder wendbaar, dus alles pakken durfde ze niet. Toen de rugzak vol was, snoerde ze hem stevig vast op haar rug.

Nu kwam het enge gedeelte. Het kindje moest blijven slapen, want als ze zou gaan schreeuwen, kreeg ze het nooit ongemerkt mee uit het huis. Ze had eraan gedacht om chloroform mee te nemen. Dat had ze op televisie gezien, dat je daar mensen mee kunt smoren. Maar bij de drogist hadden ze gezegd, dat je daarvoor naar een apotheek moest gaan. Dat ze de handtekening van een volwassene moesten hebben, omdat het zulk gevaarlijk spul was.

‘Mensen kunnen flauwvallen van de geur van dat spul,’ had de mevrouw gezegd. ‘En als je er teveel van inademt, beschadigen je hersenen.’ Ze had ernstig gekeken. ‘Waar wilde je het voor hebben?’ vroeg ze nieuwsgierig.

Het meisje voelde het bloed naar haar wangen stijgen. ‘Ik eh, mijn vader heeft het nodig voor zijn werk,’ mompelde ze. ‘Ik weet eigenlijk niet waarvoor.’

De drogisterij-mevrouw had een intens zuur gezicht getrokken. ‘Dan moet je maar tegen je vader zeggen dat hij het zelf moet halen,’ zei ze kattig.

Ze wilde het kind natuurlijk niet met beschadigde hersenen opscheppen. Ze moest er niet aan denken.

Haar broer had de oplossing bedacht. ‘Geef haar een snoepspeentje,’ zei hij. ‘Dat vindt ze vast lekker.’

‘Dat mogen kinderen van nul nog niet.’

‘Ze heeft toch nog amper tanden. Het is lekker zoet. Zodra ze dat in haar mondje proeft, vergeet ze te huilen.’

Acht speentjes hadden er in het zakje gezeten. Ze hadden er zeven zelf opgegeten. Die dingen smaakten naar zuurstokken. Lekker. Zou het werken? Ze voelde naar het speentje in haar jaszak. Zolang ze het niet nodig had, liet ze het daar zitten, zodat ze haar handen vrij had.

Het meisje boog zich over de baby heen en pakte haar voorzichtig onder de oksels op. Het kindje schrok onmiddellijk wakker. Verbaasd keken twee grote baby-ogen in die van haar. Ze hield haar adem in en slikte nerveus. Nu even doorzetten, dacht ze, geen tijd voor twijfel, geen tijd voor gezeur. Vastberaden tilde ze het kind uit haar bedje. Best zwaar, zo’n grote baby.

‘Hey,’ zei ze zachtjes, met hoge stem en zo rustig mogelijk.

‘brlmjmm,’ zei de baby. Het kind keek tevreden naar haar op, toen ze het tegen zich aanklemde.

‘Kun jij al een beetje praten?’ fluisterde ze. ‘Ga je mee?’

Op een kier luisterde ze of ze mensen hoorde. Aan de overkant van de gang was nog een deur. Ongetwijfeld lagen daar de ouders te slapen.

‘brllllljamajam,’ zei de baby tevreden.

Het meisje schrok van het heldere stemgeluid op de stille overloop. Dit was niet goed, dacht ze nerveus. Zo werd de moeder wakker. Ze maakte wat meer haast en begon de trap af te lopen. Haar voeten bonkten op de houten treden. Veel te luid naar haar zin.

‘brillllljjam,’ riep de baby. Met haar handje trok ze een pluk haar uit de strakke paardenstaart vanonder de capuchon.

‘Ssjjj,’ zei het meisje alsof ze een kat wegjoeg. Ze werd steeds zenuw-

achtiger. Dat kind maakte veel te veel herrie. ‘Stil nou,’ fluisterde ze luid.

‘Aikrabupppffff.’ Er kwam spuug uit het mondje.

Onder aan de trap bleef ze even staan en greep in haar zak naar het speentje. Ze stak het in de mond van de baby, net iets te hardhandig. Het kind begon te huilen.

Een paniekgevoel overspoelde het meisje. Inwendig schreeuwde alles in haar. Ze mochten haar niet betrappen, in geen geval! Haar ogen schoten door de hal. De voordeur, dacht ze. Dat was haar enige kans om snel weg te komen. Ze vloog op de deur af en draaide aan de knop, terwijl het babygehuil aanzwol. Een bang moment dacht ze dat hij op slot gedraaid zou zijn, maar toen ging hij open en zag ze de straat. Een frisse bries sloeg in haar gezicht. De baby was onmiddellijk stil. Het kind keek verbaasd naar de sterren en de maan.

Aan de overkant kwam het gezicht van haar broer uit de struiken. Het klikken van zijn metalen kikker klonk in de stille nacht. Stop! dacht ze toen ze het hoorde. Het geklik overstemde haar gedachten. Met uiterste krachtsinspanning trok ze de voordeur zo zacht mogelijk dicht. Toen begon ze te rennen. Over de stoep ging ze, bij iedere pas bonkte de rugzak tegen haar onderrug. De baby in haar armen werd steeds zwaarder, maar het kind hield zich doodstil, alsof ze voelde dat het van haar verwacht werd. De jongen schoot uit de struiken en haalde zijn zus in bij de hoek van de straat. Daarna verdwenen de kinderen spoorloos in de donkere nacht.

1. CHRIS PEETERS

Een nieuw begin

‘Denk je nog aan de plint op Mitchells kamer, Jelle?’ vroeg mama. ‘In de hoek bij de radiator is hij nog steeds los.’

‘Ik zal er morgen even naar kijken,’ antwoordde de man in de groene overall, terwijl hij zijn broodtrommel in zijn tas stopte. Hij trok zijn jas aan en zette zijn muts op.

‘Daarna alleen de voorzolder nog,’ zei mama, ‘het plafonnetje daar moet nog worden gewit, de lichtschakelaar kan nog...’

Wat zit ze toch te zeuren, dacht Mitchell, die aan tafel over zijn huiswerk gebogen zat. Ze zag toch dat Jelle naar huis wilde. Het was half vijf, zijn werkdag zat erop en mama bleef maar doorzeuren over alle klussen die ze nog gedaan wilde hebben.

‘Nou, doe,’ zei Mitchell demonstratief. Jelle keek hem dankbaar aan.

‘Daag,’ zei hij. Hij stak zijn hand op en duwde snel tegen de deur naar het halletje.

‘Tot morgen dan,’ zei mama. Ze liep achter hem aan om de voordeur voor hem open te houden.

‘Hij is goed in zijn werk,’ zei ze, toen ze weer binnenkwam. ‘Hij knapt dit oude gebouw geweldig op.’ Ze richtte zich tot Mitchell. ‘Moet jij nog dozen uitpakken?’

‘Nog twee,’ antwoordde Mitchell, ‘maar ik moet eerst huiswerk maken voor Nederlands. Dat mens is vreselijk streng. Als je je opdrachten niet gemaakt hebt moet je meteen naar de directeur en krijg je een aantekening in het schooladministratiesysteem.’

‘Nou ja, ze zal toch ook wel begrijpen dat een nieuw kind op school nog even tijd nodig heeft om...’

‘Nee mam, ik moet eerst even dit doen.’ Mitchell duwde zijn neus in de boeken.

Mama wilde het huis zo snel mogelijk op orde hebben. Het ging

haar allemaal niet vlug genoeg. Dat snapte Mitchell best, maar een verhuizing kostte nu eenmaal tijd, zeker als er zoveel klussen gedaan moesten worden.

Misschien kon hij even naar Brent gaan, dacht hij. Dan kon Brent hem helpen met het naamwoordelijk gezegde, want daar snapte hij geen bal van. En dan was hij even bij zijn moeder weg, die natuurlijk de hele avond weer door het huis liep te ijsberen over wat er allemaal nog moest gebeuren. Gek werd hij daarvan. Hij klapte resoluut zijn boeken dicht.

‘Ik ga even naar Brent,’ kondigde hij aan.

‘Ik dacht dat jij huiswerk had?’

‘Dat neem ik mee. Ik snap iets niet.’

‘Moet ik je even helpen?’

‘Nee, Brent weet het wel.’

‘Brent,’ vroeg zijn moeder, ‘is hij goed in Nederlands?’

Mitchell haalde zijn schouders op.

‘Oké, tot straks.’

Mitchell nam zijn boeken op van tafel en liep naar de deur. Brent woonde in hetzelfde gebouw als hij, maar dan beneden. Mitchell had hem al op de eerste dag ontmoet. Het was stom toeval dat ze bij elkaar in de klas zaten. Ze waren meteen bevriend geraakt.

Brents moeder zat op de bank voor de televisie. Op haar schoot stond een vergiet, waarin ze schoongemaakte boontjes legde. In haar hand hield ze een keukenmesje. De stem van een Amerikaanse talkshow-host schalde door de kamer. Het leek wel alsof de tv hier ’s middags altijd aan stond.

‘Brent is boven, hoor. Loop maar door,’ zei zijn moeder hartelijk.

Op de overloop klopte hij op Brents deur. Toen hij niets hoorde, duwde hij voorzichtig de klink naar beneden en keek om het

hoekje. Brent lag op zijn bed met zijn iPod oordopjes in en zijn ogen dicht. Mitchell liep naar binnen en duwde tegen zijn been. Geschrokken kwam zijn vriend overeind.

‘Waar lag je naar te luisteren?’ lachte hij.

‘Nieuwe muziek, van Kim gekregen,’ zei Brent.

Mitchell ging naast hem zitten en stak het oortje dat Brent hem aanbood in zijn oor. Het volgende half uur luisterden ze samen naar de muziek van Kim, de grote zus van Brent die al op kamers woonde.

De telefoon ging drie keer over toen hij naar huis belde.

‘Ja,’ klonk het aan de andere kant van de lijn.

‘Mam,’ zei Mitchell, ‘ik blijf hier eten, goed? De moeder van Brent heeft me uitgenodigd.’

‘O.’ Zijn moeder was even stil.

‘Ik heb al ja gezegd tegen Brents moeder. We eten rijst en boontjes en zo. Heel gezond. Vind je het goed?’

‘Ja natuurlijk,’ zei mama. ‘Ik zie je straks wel weer.’

Er werd hier gebeden voor het eten. Dat was Mitchell niet gewend. Terwijl hij stil wachtte tot iedereen ermee klaar was, bekeek hij de mensen aan tafel. Brents vader was een mollige man, met een gezicht dat altijd lachte. Zelfs nu hij serieus aan het bidden was, zag hij er vrolijk uit. Brents moeder was ook fors gebouwd. Net als Brent trouwens.

Op de gedekte tafel stond het eten klaar in mooie schalen.

‘Kim brengt zaterdag haar nieuwe vriend mee,’ kondigde Brents moeder aan, terwijl ze opschepte.

‘Wat?’ vroeg zijn vader.

‘Ja,’ glunderde ze, ‘ze heeft een nieuwe verkering. Ze komen met zijn auto. Hij heeft al zelf een auto.’

‘Is het serieus?’

‘Blijkbaar serieus genoeg om hem mee naar huis te nemen. Hij heet Liam.’

‘Zo heet de poedel van buurman Smit ook!’ riep Brent uit.

‘Nou Brent, dat is niet aardig. Daar kan hij ook niets aan doen.’

‘Wat moet Kim nu met een vriend,’ zei Brent afkeurend.

‘Nou gast, wat denk je!’ grapte Mitchell.

Brent liet een misprijzend geluid horen.

Brents vader schoot in de lach. ‘Daar kan Brent zich niks bij voorstellen,’ zei hij, ‘bij wat een meisje met een jongen zou moeten.’

Brent kleurde rood. De lach van zijn vader verbreedde zich.

‘In elk geval wou ik zaterdag maar eens een lekkere chocoladetaart maken om Liam welkom te heten,’ zei Brents moeder.

‘Ja,’ reageerde Brents vader, ‘dat is wel een goed idee!’

‘Als je je verkering mee naar huis neemt, krijg je dus een chocoladetaart?’ vroeg Mitchell. ‘Dat is toch genoeg reden om verkering te willen, Brent?’

Brent proestte de slok melk uit, die hij juist aan het drinken was. Iedereen aan tafel lachte.

Na de maaltijd liep hij terug naar boven. Het oude pand waar ze nu woonden was lang geleden een schippersinternaat geweest. In de appartementen merkte je daar niets van, maar hier in het galmende trappenhuis zag Mitchell in gedachten altijd de kinderen van het internaat lopen. Netjes twee aan twee in de rij over de trappen, in stijve uniformpjes zoals je ze altijd in films op de televisie zag. Zouden de kinderen een gelukkig leven hebben gehad in zo’n kostschool? Ze moesten het altijd zonder hun ouders stellen.

Mitchell had ten minste zijn moeder nog. Samen rooiden ze het best. Het ergste hadden ze gelukkig achter de rug, dacht hij.

Dat was toen papa zo ziek was en de periode daarna. Inmiddels woonden ze alweer drie jaar met zijn tweetjes. Maar de verhuizing uit het oude huis was moeilijk geweest voor mama. Misschien had hij toch beter thuis kunnen gaan eten.

Boven opende hij de voordeur met zijn eigen sleutel. 'Ik ben er weer hoor,' zei hij met zijn hoofd om de hoek van de deur. Mama zat aan tafel met een schroevendraaier de schakelaar van een kleine lamp te repareren. De kamer achter haar was donker, alleen de hanglamp en de TL-buis bij het aanrecht brandden.

'Hoi,' zei ze. Haar aandacht bleef bij haar werkje. 'Lekker gegeten?'

'Ja,' antwoordde Mitchell.

'Huiswerk af?' vroeg mama.

Mitchell schrok. Helemaal niet meer aan gedacht. 'Ja hoor,' loog hij. Zijn blik gleed naar de keuken. Er stond een pan op het fornuis met een vuile kom ernaast. Ze had zeker een blik soep opengetrokken voor zichzelf.

'Ben je boos?' vroeg Mitchell.

Mama keek verbaasd op. 'Waarom zou ik boos zijn?' vroeg ze.

'Omdat ik niet kwam eten.'

'Ik kom toch ook wel eens niet eten?'

'Voelde je je niet alleen dan?'

Mama keek Mitchell serieus aan. 'Maak je geen zorgen, Mitchell, het gaat goed met me.'

Het koektrommeltje

Na het douchen liep Mitchell op blote voeten zijn slaapkamer in om naar bed te gaan. Hij knipte zijn lampje aan en legde zijn leesboek alvast op het hoofdkussen. De dozen die hij nog moest uitpakken stonden onaangeraakt aan het voeteneinde van het bed. Steeds als hij iets nodig had, trok hij het uit de doos. Zo raakten ze na verloop van tijd ook wel leeg.

Buiten gierde de wind om het huis. Hij voelde zelfs een koude vlaag tocht langs zijn enkels gaan. Dat kwam natuurlijk door die plint, waar zijn moeder steeds over zeurde tegen de klusjesman. Door dat losse stuk hout tochtte het nu vreselijk in de kamer. Mitchell liep naar de wand toe, zakte door zijn knieën en hield zijn hand voor het tochtgat. Hoe kon het hier nu zo waaien?

Hij boog zijn hoofd naar de vloer. Nieuwsgierig keek hij in het donkere gat achter de plint. Wie weet zat er een heel muizenest achter de muur verscholen, dacht hij, dan was het daar een gekrioel van honderden knaagdieren. Nee, onzin, dan hadden ze allang muizenkeutels gevonden in zijn kamer. Voorzichtig stak Mitchell zijn hand in het gat om te voelen hoe diep de ruimte daarachter was. Zijn vingers grepen in de stoffige holte, voelden gruis en spinrag en stootten vervolgens tegen een hard voorwerp, dat onmiddellijk wegschoof toen hij het aanraakte. Geschrokken trok hij zijn hand terug. Lag daar iets? Hij tuurde nog eens in het gat, maar zag niets. Eigenlijk zou hij een zaklamp moeten hebben. Maar die had hij toch ook! Waar lag dat ding?

Hij kwam overeind en liep naar de dozen aan het voeteneinde van zijn bed. De bovenste doos stond open en hij begon de spullen die erin zaten op zijn bed te stapelen. Een honkbalknuppel,

zijn oude spelcomputer, een stapel leesboeken, pennenbak, tekenblokken. Onderin de doos vond hij zijn kleine knijpkat. Het was een grappig lampje dat hij op vakantie had gekocht van zijn zakgeld, op de camping in Frankrijk. Het apparaatje liet een schel geluid horen toen hij begon te knijpen. Het veroorzaakte een dun straaltje licht.

Ingespannen tuurde hij in de kleine holte. Het lichtje bescheen iets van metaal. Er lag iets daar. Het zag eruit als een verroest blikje. Nieuwsgierig schoof hij opnieuw met zijn hand in het gat en probeerde het voorwerp te pakken, maar zijn vingers konden er net geen grip op krijgen. Hij ging plat op zijn buik op de grond liggen zodat hij zijn hand verder het gat in kon steken. Nu kreeg hij het te pakken. Hij voelde een koel metalen voorwerp, zo groot als een baksteen, dat hij naar zich toe trok, uit het gat, zijn kamer in. Pas toen het voor zijn neus stond, zag hij dat het een koektrommeltje was, met een meisje erop. Het blik was gebutst en aan de zijkant verroest en veel van de blauwe verf was verdwenen, maar Mitchell herkende het wel. Er waren wel eens reclameacties waarbij je nostalgisch ouderwetse koektrommels kon winnen, alleen waren ze dan nieuw. Deze was oud en gebutst. Wie had dat ding hier neergelegd? Hij legde zijn knijpkat neer en probeerde met beide handen het trommeltje te openen. Na enig gewrik kreeg hij het open. Het gedeukte deksel ging los en de inhoud kwam tevoorschijn. Geen koekjes.

Verbaasd keek Mitchell naar een setje potloden en een gum. Er lagen ook een paar kleine zilverkleurige munten in met '10 cent' erop geschreven, maar het waren geen euro's. Hij pakte een groen metalen kikkertje uit het trommeltje. Het was speelgoed, van blik gemaakt, met twee grote kikkerogen die hem strak aanstaarden. Als je op zijn lijf drukte, maakte het dier een me-

talig klikgeluid. Mitchell liet de kikker een paar keer klikken. Echt iets voor kleine kinderen. Zijn oog viel op het opengeval-
len dekseltje op de grond. Aan de binnenkant stond iets ge-
schreven. Hij pakte het op, veegde met zijn duim het vuil en
stof van de letters en las: *Chris Peeters*.

Onderin het trommeltje lagen papieren. Een kaartje met een
roze wiegje erop en een opgevouwen vel tekenpapier. Hij
vouwde het open. Een tekening, met donker potlood inge-
kleurd, van tientallen kleine robotachtige figuurtjes die rond
een reusachtige mens stonden. Bizar. Het leek alsof de robotjes
de reus hadden neergehaald. Sommige robots hadden armen
die uitliepen in hamervormige handen. De reus werd er ruw
mee bewerkt. Hij had duidelijk pijn. Zijn gezicht was vertrok-
ken en de donkere vlekken op zijn borst moesten zeker bloed
voorstellen. Andere robots waren met touwen in de weer om
de grote figuur vast te binden, waardoor de tekening een beetje
deed denken aan de reus uit Gullivers reizen, die door de lilli-
putters gevangen wordt gehouden op het eiland Lilliput. Al-
leen heette deze reus niet Gulliver. Op zijn buik stonden letters
gekrast, die wel op bliksemschichten leken. Het kostte Mitchell
moeite ze te lezen. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en besloot
uiteindelijk dat er 'EFFI' stond. Een agressieve tekening was het,
maar wel heel knap gemaakt, door iemand die duidelijk goed
kon tekenen. Door Chris Peeters?

Het kaartje met het wiegje herkende Mitchell als een geboor-
tekaartje. Toen hij het openvouwde zag hij een klein gedichtje:

*De wind fluistert zacht jouw naam
wie goed luistert kan het horen
De wereld staat heel even stil
een nieuw wonder is geboren*

Aan de rechterkant stond:

Trots en blij zijn we met de geboorte van onze dochter

Debora Ariana Peeters

Dochter van Esther en Jan-Willem Peeters

geboren op 19 september 2001, om 11.28 uur.

Graag even bellen voor een afspraak

als je moeder en kind wilt bezoeken.

Herenweg 123

3645 DO Almere

Tel. 06-13546748

Mitchell liet het kaartje zakken. Een oud geboortekaartje van onbekende mensen en wat spulletjes van een kind. Misschien was het trommeltje niet eens verstopt, maar was het per ongeluk achter de plint terechtgekomen. Misschien had iemand het tegen de losse plint aangeschopt en was het trommeltje ongemerkt erachter geschoven. Wie weet hoe lang die plint al kapot was. Dit oude koektrommeltje was een soort schatkistje, geen schat van grote waarde, misschien was het trommeltje voor die Chris Peeters wel belangrijk geweest, om wat voor reden dan ook. En die tekening met die robotten was echt cool. Mitchell zou willen dat hij zo kon tekenen.

Hij legde het trommeltje op de stoel naast zijn bed, kroop onder zijn dekbed en sloeg zijn boek open op de bladzijde waar hij was gebleven. Hij begon te lezen. Maar hij vond het moeilijk zich te concentreren vandaag. Steeds gleden zijn ogen van de letters in zijn boek naar het kleine trommeltje naast zijn bed. De kleine schat maakte hem verschrikkelijk nieuwsgierig. Weer vouwde hij de tekening open. Chris Peeters. Wie zou dat zijn? Was Chris misschien een van de kinderen van het schippersinternaat, die